

Nr 399.

Godkänd av första kammaren den 17 juni 1921.

Godkänd av andra kammaren den 17 juni 1921.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckt motion om fortsatt tillämpning av förordningen rörande en särskild stämpelavgift vid köp m. m. av vissa lyxvaror.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 45.)

Till Konungen.

I en inom första kammaren väckt motion, nr 53, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att förordningen den 11 juli 1919 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror skall äga fortsatt tillämpning till utgången av år 1922».

Frågan om beredande av ökade inkomster för statsverket genom införande av en särskild beskattning, som träffade konsumtionen av lyxartiklar och utgifter för andra likartade ändamål, lär på sin tid — under åren 1915 och 1916 — enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande hava varit föremål för särskild utredning i finansdepartementet. I motiveringen till den till 1919 års lagtima riksdag avgivna proposition, nr 251, vilken föranlett antagandet av den författning, om vars förlängda giltighet den föreliggande motionen innehåller förslag, återopades icke berörda utred-

ning, och densamma synes icke heller i övrigt hava direkt föranlett någon åtgärd från Kungl. Maj:ts sida. Men 1919 års berörda beskattningsförslag framfördes såsom avseende att träffa en lyxkonsumtion; och av frågans behandling inom riksdagen framgår, att därvid enahanda principiella synpunkt gjorts gällande. Vid sådant förhållande har riksdagen ansett lämpligt att här erinra om, att frågan om en lyxbeskattning i utsträckt omfattning varit uppmärksammas av Kungl. Maj:t. Riksdagen, som icke känner resultatet av berörda utredning, har emellertid i princip velat uttala sig för att lyxkonsumtionen göres till föremål för en lämpligt anordnad särskild beskattning i syfte ej mindre att förskaffa statsverket ökade inkomster än även att om möjligt nedbringa konsumtionen av lyxvaror.

Den beskattning, om vilken i den föreliggande motionen är fråga, torde få anses vara en typisk lyxbeskattning. Någon invändning mot densamma ur denna principiella synpunkt synes icke heller hava framkommit. Betänkligheterna mot denna lagstiftning hava uteslutande gällt vissa dess detaljer samt dess praktiska resultat. Med den ståndpunkt i princip till frågan om lyxbeskattning, som riksdagen ovan angivit, har riksdagen icke kunnat tillmäta dessa betänkligheter avgörande betydelse. Den omständigheten, att inkomsten av denna skatt, efter hittills vunnit erfarenhet att döma, icke kan beräknas få någon större betydelse för budgeten, innefattar enligt riksdagens mening icke tillräckligt skäl att, allraminst i nuvarande statsfinansiella läge, avstå från inkomsten. De anmärkningar beträffande kontrollens effektivitet, som vid frågans behandling 1919 och 1920 framförts, torde hava i väsentlig mån haft till utgångspunkt de tillfälliga försäljningar under hand av utlärdska smycken, vilka då enligt uppgift förekommo i betydande omfattning, en rörelse som numera knappast lär hava någon avsevärd betydelse. I den mån normala förhållanden på detta område alltmer inträda, torde kontrollen kunna förväntas allt bättre fylla sitt syfte.

Med hänsyn till vad ovan anförts har riksdagen, som anser sig kunna förvänta, att Kungl. Maj:t kommer att taga under förnyat övervägande frågan om en genomförd lyxbeskattning, ansett, att den ifrågasvarande, redan gällande beskattningen av denna art bör erhålla förlängd giltighet; och har riksdagen icke haft något att erinra mot att förlängningen, på sätt motionären föreslagit, begränsas till utgången av år 1922.

Den författning, som sålunda erhåller förlängd giltighet innehåller i 19 § följande bestämmelse, vilken utgör paragrafens första stycke:

Stämplars för det i denna förordning avsedda ändamål (lyxstämplar) skola vara att tillgå av följande slag, nämligen å 5, 10, 15, 20, 50, 80, 100, 200, 500, 1,000 och 5,000 kronor.

Motsvarande bestämmelser återfinnas i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften, 22 § 1 mom.

I skrivelse denna dag, nr 398, har riksdagen meddelat sina beslut i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 232 med förslag till förordning om vissa ändringar i nyssnämnda förordning angående stämpelavgiften. Riksdagen har därvid bifallit sådan ändring i ovanberörda 22 § 1 mom. att momentet erhåller följande lydelse:

1. Stämplars skola vara att tillgå av följande slag, nämligen:

- a) helarkstämplar,
- b) enkla och dubbla beläggningsstämplar samt
- c) bank- och växelstämplar.

I vilka valörer dessa stämplars skola tillhandahållas, bestämmas av generalpoststyrelsen.

Dessutom äger stämpling av blanketter till aktiebrev, lottbrev, andelsbevis och delaktighetsbevis i inländska bolag samt obligationer, som utfärdas här i riket, rum i den ordning, 27 § föreskriver.

I samma skrivelse har riksdagen meddelat, att riksdagen antagit i nämnda proposition, nr 232, jämväl föreslagen ändrad avfattning av motsvarande bestämmelse i förordningen den 6 november 1908 angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper. Sistnämnda bestämmelse, inrymd i 7 § 1 mom., har erhållit följande avfattning:

1. För stämpelbeläggning av avräkningsnota skall användas dubbel beläggningsstämpel (överlåtelsestämpel). Överlåtelsestämplars skola vara att tillgå i valörer, som av generalpoststyrelsen bestämmas.

Innebörden av de sålunda vidtagna ändringarna är, att beslut om indragning av föga använda stämpelvalörer liksom om utgivandet av nya, av behov påkallade valörer icke vidare skola ankomma på Kungl. Maj:t och riksdagen, utan tillkomma generalpoststyrelsen, som anses lättast kunna bedöma behovet av stämpelvalörer av olika slag.

Såsom en följd av vad sålunda beslutats i fråga om andra stämpelförfattningar, bör motsvarande ändring införas i den förordning, som här är i fråga.

Under åberopande av vad ovan anförts får riksdagen för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva,

att riksdagen beslutat, att förordningen den 11 juli 1919 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller

införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror skall äga fortsatt tillämpning till utgången av år 1922, dock att 19 § skall erhålla följande ändrade avfattning:

Stämplor för det i denna förordning avsedda ändamål (lyxstämp- lar) skola vara att tillgå i valörer, som av generalpoststyrelsen bestämmas.

När — — — begagnas.

Stockholm den 17 juni 1921.

Med undersåtlig vördnad.
